

Forfatter: Møller, Poul Martin

Titel: UNDERVEJS

Citation: Møller, Poul Martin: "UNDERVEJS", i Møller, Poul Martin: *Skrifter i Udvalg*, udg. af HANS BRIX ; SOPH. MICHAËLIS ; CARL S. PETERSEN ; POUL TUXEN , 1930, s. 76.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-moeller01val-shoot-workid64712/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Skrifter i Udvalg

Lad kun Østens Drot blandt købte Friller
Døsig strække sig paa Purpur ud,
Lytte paa den sorte Halvmands Triller,
Mellem Salens tempelhøje Piller,
Kold og gusten som en Marmorgud.

Under lyse Bøg den danske Bejler
Med sin herligtvoksne Pige gaar,
Over deres Hoved Maanen sejler,
Svanen i det klare Vand sig spejler,
Nattergalen højt i Busken slaar.

[Moder har ej danske Barn alene;
Men hvo anden paa den vide Jord
Bringer over Altrets brede Stene
Gud sit Barn, som hun, den blonde, rene?
Ingen anden paa den vide Jord.]

Dersom sligt for Fattigdom du tyder,
Østens atlaskklædte, rige Mand!
Glad mit sorte, danske Brød jeg bryder,
Takker Gud, mens fra min Læbe lyder:
»Danmark er et lidet, fattigt Land!«

UNDERVEJS

Vor Verden priser jeg tusindfold,
Een Side bestandig den grønnes:
Naar her den falmer og vorder gold,
Den hisset atter forskønnes;
Naar Syden ældes og gaar paa Lud,
Staar Norden klædt som en yndig Brud.

Min Fader mig tog fra min Moders Kind,
Han vel i sin Trøje mig svøbte,
En Salme blev suset af Nordens Vind,
Den salte Bølge mig døbte.
Min Vugge var det atlantiske Hav,
Min Vugge den blev til min Faders Grav.

Af Kloden jeg er et rejsende Lem,
Jeg gæster de grønneste Lunde,
Men intetsteds et blivende Hjem
I Verden fængsle mig kunde.
Hvor Blyet synker halvtredje Favn,
Der finder jeg mig i min Fødestavn.

Min Broder jeg fandt bag den Greves Plov,
Han drev tre svedige Stude;
Med en højrød Hue han gik og sov,
Og tungt hans Hoved mon lude.
Som Fluen skrider paa tjæret Dæk,
Hans Træsko gik i det sorte Dræk.

Blot fire Heste jeg har paa Stald,
Men aldrig i Verden de trættes,
Og aldrig jeg bruger et Piskeskrald,
Skønt blot af Luften de mættes.
Foruden Vinger og uden Ben
De løbe om Kap med den vilde Ren.

Saa tog jeg min Broder ved hans Arm
Og bad, han vilde mig gæste;
Der snøftede for min gyngende Karm
Den væligste af mine Heste.
Den væligste kalde vi Nordenvind,
Den lyder alene sit eget Sind.